

A close-up photograph of a person's hands holding a black folder. The person is wearing a military-style camouflage uniform. The background is blurred, showing another person in similar attire. The overall tone is serious and professional.

*Ruby Saw*

**AZ IGAZSÁG**

*Jim Parkről*

NOVELLA

*Ruby Sam*

Az igazság

*Jin Parker*

Ruby Saw  
**Az igazság Jin Parkról**  
**Novella**

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

**Minden jog fenntartva!**

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Freepik

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó

Elérhetőségek: +3620/461-0685

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-004-3

ISBN Mobi: 978-963-586-005-0



BOOK DREAMS

**Book Dreams Kiadó**

**2021**

## **Tracklist**

2WEI feat. Ali Christenhusz – Circles

2WEI feat. Ali Christenhusz – Emergence

2WEI feat. Ali Christenhusz – Run Baby Run

2WEI feat. Ali Christenhusz – Fire Hunt

State of Mine – Rise

Thomas-Adam Habuda – Theory of Light

Valerie Broussard – Awaken

Eternal Eclipse - True Love's Last Kiss

## Kapcsolódó könyv:



**Ruby Saw: Csak két lépés Észak – Észak 1.**

## Plusz olvasmány:



**Ruby Saw: Csak két lépés a kertváros – Kertváros 2.**

*„A katonaságnál egyfolytában azt szajkózzák, hűnek kell maradnunk a hazánkhoz, történjen bármi. Megígértem, hogy így teszek, felesküdtem. Azután megszegtem az ígéretem. Miért? Mert tartoztam egy barátnak. A barátság és a sereg szinte ugyanaz: lojálisnak kell lenned az adott eszmékhez, személyekhez, megfoghatatlan kötelékekhez. Nehéz választás elé állított a sors, és tudtam, rosszul döntök, de a barátság, a szívesség többet jelentett számomra, mint a hazám. Mindkettő elárult, nem volt veszítenivalóm. Vagy mégsem?”*

Jin

Papíron a múltban sosem tettem semmi rosszat. Ha valaki megnézi az életutam, láthatja, hogy az "északi incidens" előtt becsületes észak-koreai állampolgár voltam, aki délen teljesített szolgálatot. Hazugság!

Egyetlen egyszer voltam szerelmes, és ezt a szerelmet követelte tőlem a hazám. Az, amire később felesküdtem. Képmutató voltam, de nem volt más választásom, különben a családom is megsínylette volna a döntéseimet és a cselekedeteimet.

Alig voltam több, mint huszonhárom éves, Yoon, a párom tizenkilenc volt. Katonák törtek be abba a háztömbbe, ahol lakást béreltünk. Tudtam, hogy menekülnünk kell, különben börtönbe fognak zárni. Akkor már két hónapja nem fizettünk lakbért. Egyszerűen olyan magasra ugrott az összeg, hogy nem telt rá, de úgy gondoltam a szerelem ezen is túlsegít minket. Működött is, egy darabig. Karon ragadtam Yoont, és a hátsó kijáraton át megszöktünk. Emlékszem, ahogy sietősen róttuk az utcákat, halálfélelem kerített hatalmába. Közel voltunk Panmindzsonhoz, de valahol ellenséges támadás történt; apám is kint volt a határvonalon, a demilitarizált zónában. Hallani lehetett a fegyverek ropogását, és a nyomunkban lévő katonák ordítását is.

Yoon reszketett, de árnyékként követett. A sokadik kanyar után, egy nagyobb házhoz értünk. Gőzerővel bővöltem a hátsó ajtó zárját, aztán Yoonra néztem. A tekintete nyugodt volt, a szeme csillogott, még a teste remegése is abbamaradt. Nem értettem, csak éreztem, hogy rá kell nézmem, valamiért komoly jelentőséggel bírt az az érzés. Visszafordultam a zárhoz, amikor egy pisztoly kattanasát hallottam, és mikor visszanéztem, Yoon már a földön feküdt. Nyakon lőtték. Pillanatok alatt beszínezte a járdát a patakban ömlő, vörös vére. Térdre rogyva, üvöltve szorítottam magamhoz. Akkor vesztettem el egy darabot magamból, a szívemet tépték ki a

halálával. Ártatlan volt, végtelenül ártatlan és semmit, semmi rosszat sem tett, mégis megölték.

Elrángattak a testétől. Küzdöttem ellenük, nem akartam az utcán hagyni Yoon testét, de rákényszerítettek. Tarkón vágtak, és elvittek, áttoloncoltak, vissza északra. Azután be kellett lépnem a hadseregbe, különben megölték volna az apám. Hong intézte el, hogy ne legyen komolyabb bajom ebből az egészből, ő akkor már katona volt. Arról sajnos nem tudtam, hogy apám szívbeteg, és nem sejtettem, hogy rövidesen meg fog halni. Egy nagyobb támadás közben életét vesztette, megállt a szíve.

Ennek ma már tizenkét éve, és én úgy élek, hogy fogalmam sincs, hol nyugszik, egyáltalán nyugszik-e a szerelmem. Órülten fáj, hogy minden ok nélkül, csak úgy elvették az életét. Amikor Yoonra gondolok, még mindig mély sebek szakadnak fel a szívemben.

Idővel Hong elintézte, hogy átkerüljünk délre. Megmentette az életem, tartozom neki. Tartoztam neki. Nem teljesen ilyen árat akartam fizetni, de a lojalitás sokkal erősebb volt bennem egy olyan barát iránt, aki akkor már nem az volt, mint régen. De én hittem, ha lerovom a tartozásom, szabad leszek és lezárhatom. Nem teljesen így történt.

\*\*\*

Miután Hadleyék elmentek a fogadóból, rám még kihallgatás várt. Nem tartottam semmitől, mindent kész voltam elmondani mindent, lebuktatni mindenkit, leleplezni a tökéletesnek gondolt tervet, bár az ott lévő katonák már nagyjából tisztában voltak a helyzettel. Koronatanú voltam. Nem igazán hittem abban, hogy meg tudunk egyezni, de nem is számított, hiszen Hadley épségben megúsza, csak ez volt a lényeg. Őt meg tudtam menteni.

Nem mentem be, miután az autó elhajtott velük, kint nézelődtem, élveztem a napsütést, a pillanatnyi gondtalanságot, jólesett, úgy éreztem,



szabad vagyok. Valójában nem voltam az, de a korábbi életemhez képest, megkönnyebbülés árasztott el, hiába lebegett a fejem felett a börtön.

Jó fél órát bámészkodtam a virágcserepekkel körbefuttatott teraszon, amikor hasonló autó állt meg a felhajtón, mint ami kivitte Hadleyt a reptérre. Két egyenruhás katona és egy öltönyös, jól szituált férfi szállt ki belőle.

– Ön Jin Park, ha nem tévedek? – lépett elém a fekete szövetnadrágot és kék inget viselő férfi.

– Igen, én vagyok – válaszoltam. Nem voltam meglepve, tudtam, hogy konzul és miattam jött.

– Üdvözlöm, Stewart Donovan vagyok, konzul – nyújtotta felém a kezét. Magas volt, rövid szőkésbarna haját frissen igazítva viselte, karbantartott szakállal pedig komolyságot kölcsönzött az egyébként finom vonásainak. Komoly államférfi látszatát keltette.

– Örvendek, Jin Park – mutatkoztam be, azután kezet ráztunk.

– Ha nincs ellenére, akkor meg is ejthetnénk azt a bizonyos beszélgetést, hogy minél hamarabb tudjak intézkedni az ügyében.

– Álljon meg egy kicsit – pillantottam lopva a siető férfira –, nézzen körbe! – szólítottam fel, hogy lássa a világot maga körül, legalább egy pillanatra is. Engem teljesen elvarázsolt.

– Igen, szép a hely – bökte gyorsan, azután a vállán csüngő táskája után nyúlt, amiben egy laptop lehetett, feltételeztem.

– Nem vesszük észre az élet apró örömeit, mindig rohanunk, sosem állunk meg, pedig a világ csodálatos – húztam mosolyra a szám, Hadley jutott eszembe a fogadóval szembeni virágokkal tűzdelt, zöldellő rétről. Tudtam, hogy a férfi nem fogja érteni, amit mondok, de én értettem. A színek vibráltak körülöttem, a lágyszellő pedig elfújta minden aggályom. Egyszerűnek tűnt a képlet: élvezd a pillanatnyi örömeket. Úgy tettem.

– Kérem – biccentett, azután elindult befelé. Valóban fogalma sem volt arról, miről beszéltem, de végső soron ez az én életem volt, az én érzéseim, és csupán adni szerettem volna a lelkemben lévő békéből egy darabot neki. Elmosolyodtam, azután lassan, bicegve követtem.

Az előtérben négy katona várt, akik közre fogtak, mintha meg akarnék szökni, de tudtam, ez a protokoll. Mr. Donovan az egyik lenti szobába nyitott be, a katonák az ajtó elé kísértek, majd leintettek, hogy várjak, amíg szólítanak. Izgatottság lett úrrá rajtam, erre a pillanatra vártam azóta, mióta kiderült, mibe keveredtem. Ugyan Crow már messze járt, de bíztam az igazságszolgáltatásban, abban, hogy megkapja, ami jár neki: a szabadságvesztést. Ez kevésnek tűnik, de a hozzá hasonló emberek nincsenek tisztában azzal, mekkora kincs van a tulajdonukban. Hiába a sok pénz, semmit sem ér, ha nem vagy független.

– Mr. Park – nyílt az ajtó, azután kiszólt a konzul –, kérem, jöjjön be, valamint önök ketten, legyenek szívesek – mutatott a mellettem álló két katonára.

Bebicegtem az ajtón és leültem a heverő melletti asztal egyik székére. A laptop nyitva volt a fehér terítón, mellette diktafon és elvétve papírok, némelyik összetűzve, némelyik kihajtva. Türelmesen vártam, hogy a férfi helyet foglaljon velem szemben.

– Nos, uram – hajolt a laptop fölé, majd írni kezdett –, készen áll a vallomástételre? – nézett rám, miután befejezte a gépelést.

– Készen – válaszoltam magabiztosan.

– Ez nem hivatalos, de a további intézkedésekhez elengedhetetlen, Később, Amerikában hivatalosan is fel fogják venni a vallomását.

Furán néztem rá, amikor említette Amerikát, de nem kérdezősködtem, gondoltam, majd elmondja később.

– Jin Park vallomása, 2016. július 14. – kapcsolta be a diktafont, azután rámondta a nevem és a dátumot. – Tisztelt uram, ön tisztában van azzal, ha hazudik, akkor annak következményei lesznek?

– Igen, tisztában.

– Esküszik, hogy őszintén válaszol a feltett kérdésekre?

– Esküszöm – mondtam és kicsit lehajtottam a fejem, ezzel is megadva a tiszteletet.

– A vallomástételről felvétel, illetve nyomtatott nyilatkozat is készül, mivel ez nem a hivatalos eljárás, tekintve a körülményeket, ön ehhez hozzájárul?

– Hozzá.

– Kérem, mondja el, hogyan tervezték ki és vitték véghez a bűncselekményt, legyen kedves, minél részletesebben kifejtani.

Bólintottam, azután nagy levegőt vettem és lassan fújtam ki, vissza kellett emlékezniem az elejére.

– Körülbelül egy évvel ezelőtt keresett meg Soon Hong a tervvel, ami akkor még csak abból állt, hogy vigyáznunk kell egy csapat diákra. Nem mondott többet. Akkoriban a határon tevékenykedtem, leginkább járőrként működtem, ahogy Hong is. Nem tűnt nagy dolognak, belementem, nem kérdezősködtem.

Tudja, jó barátok voltunk, ő mentett meg a haláltól, segített, támogatott, de ahogy előjött ezzel a különleges feladattal, utána teljesen megváltozott.

Havonta változott a feladat, úgy fél éven keresztül, de a diákok sehol. Ha jól emlékszem, sokáig keresték a helyszínt, mindenképpen délen akarták ezt az egészet, de valamiért nem sikerült, csak csúszott és csúszott a dolog.

Vártam, hogy a férfi majd belekérdez, de türelmesen hallgatott, figyelt rám. Próbáltam minden mozzanatra pontosan visszaemlékezni.

– Aztán az első említése utáni hatodik hónapban találkozóra vitt. Nem igazán értettem, nem firtattam, úgy gondoltam, tudja mit csinál. Akkor találkoztam először Bayek Crow-val. Akkor tudtam meg, hogy itt nem csupán felvigyázásról van szó, és először ki akartam hátrálni, de Hong miatt nem tettem meg. Le akartam róni a tartozást.

– Egészen pontosan mivel tartozott neki? Miért? – kérdezett végül bele, gondolom azt hitte másról van szó, hogy valami törvénytelenről.

– Északiak vagyunk mind a ketten, barátok voltunk tizenéves korunk óta, segített a katonasághoz kerülni, átjönni délre, valamint ő intézte el, hogy az elmaradt lakbér miatt ne kerüljek börtönbe északon. Lojalitással tartoztam neki, hiszen az életemet mentette meg – magyaráztam. Rossz érzés fogott el, amikor ezekre visszaemlékeztem, hiányozni kezdtek az őszinte idők, amikor még megértettük egymást. Szinte a családom része volt, de szörnyeteg lett belőle.

– Értem, kérem, folytassa Bayek Crow-tól – biccentett, azután figyelmesen hallgatott tovább.

– Bayek Crow amerikai-egyiptomi üzletembernek állította be magát, olyanak, aki dúsgazdag, bármit megengedhet magának, csak éppen kétes ügyletekből halmozta fel a vagyonát. Segítségre volt szüksége a pénz tisztára mosásában. Úgy gondolta, egy államcsínnyel milliókat tud majd az offshore számláira csepegtetni.

– Crow kitért arra, hogyan tett szert a vagyonára?

– Feketén kereskedett fegyverekkel, az amerikai hadsereg katonái között is voltak beépített emberei, ebből volt a legnagyobb bevétele, mellette pedig sajnos nem tudom, még miben utazott – mondtam őszintén, amit tudtam.

– Tovább, kérem.

– Nem igazán akartam ezt, de Hong meggyőzött, nekünk ebből nem lehet bajunk, katonák vagyunk. Gondoltam, jól van, ha csak felvigyázni kell

továbbra is, nekünk más dolgunk nem lesz. Utána hónapokig nem hallottunk felőle, majd az incidens előtt egy hónappal felkeresett minket a kész tervvel. Sokat fizetett volna, ha levezényeljük ezt az egészet. A terv a következő volt: Berendezünk egy látszólag határmenti helyen egy katonai támaszpontot, megjártsszuk, hogy határátkelő. Ő intézett egy egyetemi csoportot, akik az átkelők között lesznek. A professzor beépített ember volt, ha jól tudom, büntetett előélete miatt hajtott fejet Crow akarata előtt, amnesztia, vagy valami hasonló fejében tette, de nem akarok spekulálni – legyintettem, nem emlékeztem pontosan a férfi jelentőségére. Mr. Donovan bólintott, én pedig folytattam: – Tehát a csoport... Úgy emlékszem, az volt a terv, hogy a katonák drogot csempésznek a csomagok közé, de végül lett egy vállalkozó szellemű diák, a professzor által került a képbe, és pénzért hajlandó volt segíteni. Aaron Parker – félmosolyra húztam a szám, ahogy eszembe jutott a fiatal srác pökhendisége, azután dühbe gurultam amiatt, ahogy Hadleyről beszélt. – Annyi lett volna az egész színjáték lényege, hogy a diákokat elfognánk a nem hivatalos határátkelőn, fogságba ejtenénk őket pár napra. Minden hivatalos dokumentumot, olyan eszközt, amivel kommunikálni tudnak, elkobozzuk. Hát, őszintén nem igazán tetszett, de akkor már elég sok mindent tudtam, és ha akkor azt mondom, nem vállalom, megölnék. Hongot akkor már csak a pénz érdekelte, onnantól bármit megtett volna, hogy Amerikába mehessen. Nem viccelek, bármit – pillantottam úgy a férfi szemébe, hogy tudta jól mire gondolok. – Én pedig csak sodródtam. A diákok érkezése előtti napon alakult ki a konkrét kép a tervről. Közben jöttek még vállalkozó szellemű katonák, akik szintén pénzért elvállalták a rájuk osztott szerepet. Tehát az volt az elképzelés, hogy lekapcsoljuk őket az elhagyatott katonai bázisnál, hivatalosan járunk el, elszállásoljuk őket, várunk pár napot, és hazaküldjük őket fájdalomdíjjal a zsebünkben. De ez nem volt hihető, hiszen Észak-Korea mégis hogy adna

amerikai dollárt? Így Crow azt találta ki, hogy bántsuk a gyerekeket, és a közben hozzájuk szegődött újságírót. Undorító féreg! – mondtam összeszorított ajkakkal, nagyon felidegesített a gondolat még akkor is, a tudat pedig fáj, hogy minden megtörtént, úgy, ahogy mondtam. – Én lettem végül az egész vezetője, Jin Park ezredes. Én kommunikáltam a csoporttal, mindenkivel. Lányokat és fiúkat is bántalmaztak, és nem finomkodtak, a beépített emberek mindent megtettek, és én is majdnem – hajtottam le a fejem, amikor eszembe jutott, hajszálon múlt, hogy bántsam Hadleyt. – Miss Hilsont osztották rám, de nem tudtam megtenni. Minket úgy neveltek, hogy mindent el kell végeznünk, amire a szavunkat adtuk, de én akkor úgy éreztem, a pokolba az egészszel!

– Tehát nem ért a hölgyhöz?

– De, egyszer. Az ablaknak löktem, mert... Nincs mentségem – szinte könnybe lábadt a szemem, ahogy erre gondoltam. Borzasztóan fáj, hogy mégis ezt tettem vele, azok ellenére... Hadley...

– Maradandó sérülést okozott a hölgynek?

– Nem, nem volt maradandó, de bántottam – vallottam be őszintén. Mocskosnak éreztem magam, amiért képes lettem volna parancsra fájdalmat okozni neki.

– Folytassa – intett, hogy mondjam tovább.

– Tehát a pénzt a bántalmazott diákok vitték volna be az országba, ahol az amerikai hadsereg korrump emberei elvették volna tőlük. A pontos menetet nem ismertem, hogyan vagy miként történt volna az átadás és a bevitel, csak azt tudtam, offshore számlákon helyezik el a beépített emberek, ezek a számlák pedig Crow keze alatt vannak. A diákok otthon, a pénz kimosva, mi pedig kifizetve. Ez lett volna az elképzelés. És természetesen úgy szerette volna Crow beállítani az egész bűntényt, hogy Észak-Korea kormányára terelje a gyanút.

– Smith professzor meggyilkolásáról tud valamit?

– Nem, akkor én már nem kommunikáltam velük. Elhatárolódtunk egymástól, azután ellenem fordultak.

– Tehát a bűntény elkövetéséért Bayek Crow-t teszi felelőssé?

– Teljes mértékben – mondtam határozottan. – Ettől függetlenül bűnösnek vallom magam.

A férfi kikapcsolta a diktafont, azután az asztalra könyökölt, úgy beszélt hozzám.

– Ön koronatanú, és tudom, ha jobban megpróbál visszaemlékezni, akkor lesznek még lényeges részletek. Holnap elszállítják innen, jön Amerikába a tárgyalásra, azután pedig megkísérlem beadni önnek a tanúvédelmi eljárást. Biztos tudja, mit jelent. – Bólintottam, de nem értettem, miért teszi ezt velem a férfi. – Ha itt hagyom, Észak-Korea kivégzi, és szükségem van magára, valamint a hivatalos szerveknek is, hogy fel tudjuk göngyölni ezt az ügyet.

Nem jutottam szóhoz. Az előbb még a virágos rétben gyönyörködtem, és azt hittem, ennél szebb azon a napon már nem lehet, nos, tévedtem. A férfi ígérete alapjaiban rengette meg az addigi nyugodt világot. Mint kiderült, Mr. Donovan látta a szememben a megbánást, és úgy döntött, nem hagyja, hogy elnyeljen a rezsim, ráadásul a fülébe jutott az is, hogy segítettem Hadleynek.

Végül jöttek még elő információ morzsák, miután Aaront is kihallgatták. Megeredt a nyelve és a tárgyaláson is nagyon segítőkész volt, hiába, életfogytiglant kapott.

Miután Amerikába kerültem, sosem engedtek nyilvánosság elé, mindig egy másik szobából figyeltem a tárgyalásokat. Később sikeresen bekerültem a tanúvédelmi programba. Amerikai állampolgárságot kaptam, új nevet és esélyt egy boldogabb életre.

Mr. Donovan a szívemnek kedves személy lett az, talán barát is. Az ő közbenjárása után találtam rá Hadleyre, és persze türelmesen kivártam, hogy elüljön a por a leleplező könyve és a tárgyalás után. Elolvastam a könyvet, ami azt illeti, többször is. Leginkább a titokzatos Ezredes és a bajbajutott nő szála érdekelt. Imponált, ahogy rólam írt, sokszor erősen dobbant meg a szívem olvasás közben.

\*\*\*

Azon a napon alig bírtam kivárni, hogy végezzon a munkával, hosszú idő után végre találkozhattam vele. Nem messze a nagy tömbház bejáratától álltam meg, egy autó mellett. Minden egyes cipőkopogásra izgatottan kaptam fel a fejem. Egyfolytában az járt a fejemben, amit még a koreai fogadó előterében mondott: Szeretlek.

A megélt szituációk közel hoztak minket egymáshoz, ha nem így találkozunk, valószínűleg nem foglalkoztunk volna egymással. Sosem láttam volna meg a tüzet a szemében, az erőt a szívében és a kitartást a lelkében. Nem voltam Lima-szindróma hatása alatt, ahogy több kritikában is hangoztatták, nem voltam fogvatartó, egy ember voltam, aki hibás döntést hozott, és szenvedte a következményeit. Hadleyben elsősorban a harcost láttam, aki küzd azért, hogy elmenekülhessen, páratlanul erős nőnek tartottam, olyannak, aki sosem adja fel, történjen bármi. Szerettem-e? Akkor még nem tudtam erre választ adni, azt tudtam, csak vele akarok lenni, a nővel, aki harcolt mellettem, értem, és azok után is kitartott, hogy semmi remény sem maradt.

Megérkezett. A táskájában matatva sétált el mellettem, rám sem nézett. Fáradtnak tűnt, így nem lepett meg a reakciója. A szívem vadul kalapált, azt hittem, menten kiszakad a helyéről, de erőt vettem magamon, megszólaltam:



– Béke vagy a háborúban – mondtam, majd mosolyra húztam a szám. Lefagyott, egy pillanatig csak pislogott maga elé, biztosan azt hitte, hallucinál – Hadley, én vagyok az – szólítottam a néven, amire kiesett a kezéből a kulcsesomó és hangos csörömpöléssel ért földet. Csodálkozó tekintettel fordult felém, apró rés nyílt pasztell rózsaszínre festett ajkai között, gyönyörű volt.

Miközben lassan felém tartott, azon gondolkodtam, vajon hogyan éli meg a szív a távolságot. Vágytam az előttem álló nőre, minden porcikájára. Igaz volt, valódi, ahogy az érzései is, ahogy az enyémeik is. A távolság pedig csak felerősítette bennem ezeket az érzelmeket.

– Mélyen álmodom, igaz? – tette fel a kérdést könnyekben úsztak gyönyörű szemei. Óvatosan az arcomra simította az ujjait, azután záporozni kezdtek a könnyei.

– Az álmok néha valóra válnak – mondtam elcsukló hangon, szipogva.

– Jin – suttogta az arcomba.

– Itt vagyok – feleltem, majd a derekára tettem a kezem, a karjaimba zártam, elmerültem édes illatában, a mámoros boldogságban. A karomban tartottam, végre. Édes csókban forrtunk össze, testünk szinte egybeolvadt. Soha többé nem akartam elengedni. Semmire sem volt szükségem, csakis rá.

A múlt elmúlik, a sebek begyógyulnak, ha az ember akarja és tesz érte, nem elég csak arra várni, hogy az idő majd elrendezi. Az idő önmagában kevés, akarat is kell hozzá. Én akartam, tettem is érte, nem szándékoztam benne ragadni, új életet akartam kezdeni, és nem egyedül képzeltem el a jövőt.

Az igazság az, hogy hoztam rossz döntéseket, hibáztam, de kész voltam bevallani, magamra vállalni, megbűnhődni, és úgy gondolom, ez tesz egy embert hús-vérré. Az igazság az, hogy Jin Park nincs többé, Wayne Kwon

pedig kíváncsian és tervekkel tele tekint a jövőbe, egy gyönyörű és kitartó nővel az oldalán.

**-Vége-**